

HENNY BYSKOU

Henny Byskou er slidt op efter et hårdt arbejdsliv som hjemmehjælper. De fysiske skavanker hun har samlet op undervejs, har tvunget hende på plejehjem. Nu bliver hun passet af et personale, som kunne være hendes tidligere kollegaer.

HJEMMEHJÆLPEREN, DER FIK BRUG FOR HJEMMEHJÆLP

Tekst og foto af Rasmus Henriksen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

For halvandet år siden kom nu 76-årige Henny Byskou på plejehjem. Efter mange år på arbejdsmarkedet er kroppen begyndt at give efter. "Jeg var hjemmehjælper i 20 år. Det slider på en, det er derfor, at jeg i dag sidder i en kørestol. Jeg er blevet opereret for en dårlig ryg, jeg har slid i armene, slid i skuldrene og slid i hænderne," siger Henny Byskou.

At være hjemmehjælper er ikke bare et hyggejob, hvor man sidder og drikker kaffe med de ældre og snakker om børnebørnene og blomsterne ude i haven. Det er et fysisk hårdt job med en stressende hverdag. Der er travlt, og der skal holdes mange bolde i luften. "Jeg passede på et tidspunkt en ældre herre, der havde fået sit ene ben amputeret på grund af sukkersyge, og som senere fik fjernet det andet. Om morgenen skulle jeg så vende ham, og han var en tung mand på over 100 kg. Jeg stod helt alene med det, og derfor måtte jeg efterfølgende sygemeldes i 14 dage, da jeg fik ondt i mine håndled," siger Henny.

Selvom jobbet som hjemmehjælper var hårdt, så var der også en masse gode stunder. Det var ikke lønnen, som ifølge Henny burde være højere, der var den største belønning. Det var derimod glæden ved at gøre noget godt for andre. Netop det at hjælpe og gøre en anden person glad, gjorde at jobbet som hjemmehjælper endte med at strække sig over to årtier.

"Jeg passede også en ældre dame, som boede for sig selv. Hun behandlede mig så utroligt godt, det samme gjorde hendes søn, når han var på besøg. Jeg spiste fast sammen med dem en gang om ugen, og om sommeren når de kørte ture til skoven, så var jeg også med," siger Henny.

Efter et hårdt arbejdsliv var det ikke længe, der blev tid til at nyde livet som pensionist i egen bolig. Hendes skader begyndte at volde problemer, og motorikken begyndte at svigte. Efter at være faldet flere gange, fik hendes tre sønner overtalt hende til at tage på plejehjem.

"Jeg havde ellers altid sagt, at jeg aldrig skulle på plejehjem. Men på den anden side, så gik det andet jo ikke længere. Men det var hårdt i starten. Da mine børn kørte fra mig, og jeg sad alene tilbage, så græd jeg, fordi jeg savnede dem," siger Henny.

På trods af at være afhængig af en kørestol for at komme rundt og at have måttet sige farvel til sit hus, så er det positive syn på livet stadig intakt. Der er ingen selvmedlidenhed her, og livet bliver set gennem positive briller

En plejer kommer ind ad døren og siger hej.

"Hvad vil du?" spørger Henny.

"Jeg skal lige se, om du opfører dig ordentligt", svarer plejeren.

"Det gør jeg, og nu skal jeg til at ryge mig en smøg," svarer Henny.

"Gu' skal du da ej", svarer plejeren med et smil på læben.

"Hold din kæft, du ryger selv", svarer Henny kækt tilbage, hvorefter de begge griner.